Lieta Nr.A420451113
SKA-138/2016

S P R I E D U M S

Rīgā 2016.gada 22.februārī

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesnese R.Vīduša
tiesnese V.Krūmiņa
tiesnese I.Skultāne

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Skonto būve" pieteikumu par Iepirkumu uzraudzības biroja 2013.gada 29.jūlija lēmuma Nr.4-1.2/13-255/2 atcelšanu daļā un 2013.gada 3.septembra lēmuma Nr.4-1.2/13-301 atcelšanu, kā arī aizliegumu Latvijas Universitātei slēgt līgumu ar pilnsabiedrību „LNK Industries Group", sakarā ar Iepirkumu uzraudzības biroja un Latvijas Universitātes kasācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 22.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Latvijas Universitāte (turpmāk arī – pasūtītāja) rīkoja iepirkumu Akadēmiskā centra Torņkalnā, Rīgā, 1.kārtas tehniskā projekta izstrādes, būvniecības un autoruzraudzības pakalpojumu iegādei.

Viens no piedāvājumu vērtēšanas kritērijiem bija pretendentu piedāvāto tehniskā projekta sastāvā iekļauto inženiersistēmu un iekārtu regulārās apkalpošanas izmaksu apjoms gadā, kuru paredzēts vērtēt, pamatojoties uz finanšu piedāvājumā ietverto informāciju. Savukārt finanšu piedāvājumā pretendentiem bija jānorāda piedāvātais inženiersistēmu un iekārtu regulārās apkopes izmaksu apjoms gadā garantijas laikā.

[2] Pieteicēja SIA „Skonto būve" līdz ar citiem pretendentiem iesniedza savu piedāvājumu. Pieteicēja piedāvāja atlaidi inženiersistēmu un iekārtu regulārajai apkopei, norādot, ka šo izmaksu apjoms gadā būtu 0,33 lati. Pasūtītāja, konstatējusi, ka patiesais iekārtu apkopes izmaksu apjoms gadā ir 25 900 latu, pieteicējas piedāvājuma vērtēšanā ņēma vērā šo faktisko izmaksu apjomu, nevis pieteicējas piedāvāto cenu ar atlaidi.

Par uzvarētāju iepirkumā tika atzīts cits pretendents – SIA „Abora".

Pieteicēja un citi iepirkuma pretendenti iesniedza Iepirkumu uzraudzības birojā (turpmāk – Birojs) sūdzības par iepirkuma rezultātiem. Birojs ar 2013.gada 29.jūlija lēmumu Nr.4-1.2/13-255/2 aizliedza pasūtītājai slēgt līgumu ar noteikto uzvarētāju un uzdeva atkārtoti izvērtēt piedāvājumus. Vienlaikus ar minēto Biroja lēmumu tika noraidīts pieteicējas iesniegums, kurā tā iebilda pret to, ka pasūtītāja pieteicējas piedāvājuma vērtēšanā neņēma vērā piedāvāto cenu ar atlaidi.

[3] Pasūtītāja, izvērtējot piedāvājumus no jauna, par uzvarētāju atzina SIA „LNK Industries Group". Birojs ar 2013.gada 3.septembra lēmumu Nr.4-1.2/13-301 atļāva pasūtītājai slēgt līgumu ar noteikto uzvarētāju.

[4] Pieteicēja iesniedza administratīvajā tiesā pieteikumus par minēto Biroja lēmumu atcelšanu.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2015.gada 22.janvāra spriedumu Biroja lēmumus atzina par prettiesiskiem. Spriedumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[5.1] Lēmumi ir izpildīti, tādēļ tiesa var lemt vienīgi par to tiesiskumu.

[5.2] Atbilstoši finanšu piedāvājuma preambulai pretendentam skaidri jāsaprot, ka summa, kuru pretendents norādījis finanšu piedāvājumā un tā kopsavilkumā, attiecināma tikai uz pilnībā pabeigtu darbu līgumā noteiktajā izpildes termiņā, tādēļ piedāvājuma summā jāiekļauj visas prognozējamās papildu izmaksas. Kā redzams no finanšu piedāvājuma formā norādāmo ziņu satura, finanšu piedāvājumā atsevišķi jānorāda izmaksas par katru

būvniecības stadiju, to starpā izmaksas par būvdarbiem, kā arī jānorāda inženiersistēmu un iekārtu regulārās apkopes izmaksu apjoms gadā, lai pasūtītājs pārliecinātos par pretendentu reālajām izmaksām un vērtētu tās. Tas izriet arī no ģenerāluzņēmēja līguma projekta 6.pielikumā ietvertā papildvienošanās par inženiersistēmu un iekārtu regulāro apkopi projekta 4.punkta.

Tiesa nepiekrīt Biroja un pasūtītājas viedoklim, ka pasūtītājas mērķis, paredzot šo izmaksu atsevišķu norādīšanu, bija gūt priekšstatu par iekārtu apkopes izmaksām pēc garantijas laika, lai varētu tam plānot mazāk līdzekļu. Iepirkuma priekšmets nav inženiersistēmu un iekārtu regulāro apkopju veikšana pēc garantijas perioda. Līdz ar to, izvērtējot pretendentu finanšu piedāvājumus inženiersistēmu un iekārtu regulārajām apkopēm garantijas periodā, būtu nepamatoti iesniegtās izmaksas attiecināt uz laiku pēc garantijas. Arī Augstākā tiesa saistībā ar šo iepirkumu, vērtējot citu pretendentu iebildumus, atzinusi, ka no finanšu piedāvājuma formas ir acīmredzama prasība uzrādīt apkopes izmaksas garantijas laikā, nevis iespējamās izmaksas pēc garantijas laika.

Pasūtītāja, vērtējot apkopju veikšanu pēc garantijas perioda, ir paplašinājusi konkursa nolikumā norādītos saimnieciski izdevīgākā piedāvājuma vērtēšanas kritērijus.

[5.3] Ievērojot Publisko iepirkumu likuma 2.pantā nostiprinātos iepirkuma procedūru mērķus, pasūtītāja tiesiskā interese ir saņemt kvalitatīvu pakalpojumu ar izdevīgākajiem noteikumiem vai par zemāko cenu. Savukārt piegādātāju interese ir brīvas konkurences apstākļos iegūt pasūtījuma izpildes tiesības. Kā atzinusi Augstākā tiesa, tas, cik zemas cenas piedāvāt, kā arī, vai piedāvājumā ietvert atlaides, lai vienlaikus piedāvājums saskanētu ar kvalitatīvu izpildījumu, ir vienīgi katra piegādātāja ziņā, kas var balstīties citastarp tā darbības organizācijas īpatnībās. Tādēļ apstāklis, ka iepirkuma nolikumā pasūtītājs nav paredzējis atlaižu piemērošanas iespēju vai arī iespēju, ka kādas izmaksas netiek ietvertas attiecīgā iepirkuma cenā, bet pretendents šādu cenas modeli piedāvā, pats par sevi nevar būt pamats pasūtītāja lēmuma par šāda piedāvājuma akceptēšanu atcelšanai. Būtiski var būt tas, vai šāds piedāvājums var novest pie attiecīgo likuma mērķu pārkāpuma.

Vērtējot pieteicējas finanšu piedāvājumā ietverto piedāvāto inženiersistēmu un iekārtu apkopes izmaksu apjomu gadā (0,33 lati), iepirkuma komisija nav konstatējusi, ka šāds piedāvājums būtu nepamatoti lēts, norādot, ka vērtējumā vērā ņemams faktiskais izmaksu apjoms, nevis piedāvātā atlaide. Tiesa šajā lietā nevērtē to, vai piedāvājums nav nepamatoti lēts.

[5.4] Tiesa nekonstatē publisko iepirkumu procedūru mērķu pārkāpumu. Piedāvātā atlaide ir iekārtu apkalpošanai garantijas laikā, jo tā ir pretendenta izvēlēta pakalpojumu sniegšanas politika – tieši garantijas laikā. Pieteicēja iesniegusi apkopju faktisko izmaksu apjomu, līdz ar to ir iespējams izsekot, kam un kādā apjomā tiek piešķirta atlaide. Tiesa arī nesaskata pamatojumu tam, ka, piemērojot atlaidi, palielinātos pasūtītāja riski, iepretim tam, ka pasūtītājam bija iespēja izvēlēties piedāvājumu ar zemāku cenu.

[6] Birojs par tiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot tajā turpmāk minētos apsvērumus.

[6.1] Tiesa nav vērtējusi, vai nepamatota atlaides piešķiršana nenoved pie Publisko iepirkumu likuma 2.panta pārkāpuma.

[6.2] Lietā Nr.SKA-38/2014 aplūkotā atlaide tika pamatota ar to, ka izmaksas pēc būtības nerodas un ka atlaide iespējama, ņemot vērā sabiedrības ziedojumus.

[6.3] Pasūtītājas mērķis attiecīgajā vērtēšanas kritērijā bija vērtēt faktiskās (reālās) inženiersistēmu un iekārtu apkopes izmaksas. Pieteicēja ir pamatojusi, kā tiek veidotas tās piedāvājuma faktiskās izmaksas, nevis piedāvātā cena 0,33 lati. Piedāvājumā norādītās faktiskās izmaksas ir pamatotas, un vienīgi to ietvaros var nodrošināt kvalitatīvu izpildījumu. Līdz ar to pasūtītāja pamatoti vērtēja faktiskās izmaksas.

[6.4] Augstākā tiesa, izskatot cita pretendenta pieteikumu par to pašu iepirkumu, atzinusi, ka piedāvājumu objektīvas salīdzināšanas nolūkā ir svarīgi, lai katrs pretendents šajā pozīcijā uzrādītu visas faktiskās izmaksas, kas tā vai citādi izceļas no nepieciešamības apkalpot tā piedāvātās iekārtas.

[7] Latvijas Universitāte par tiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot tajā turpmāk minētos apsvērumus.

[7.1] Pasūtītāja nav vērtējusi inženiersistēmu un iekārtu apkopes izmaksas pēc garantijas perioda. Lietā vienīgi bijusi diskusija par konkrētā vērtēšanas kritērija mērķi.

[7.2] Pretendentiem bija acīmredzams, ka pasūtītāja prasīja iesniegt informāciju par objektīvajām reālajām regulārās apkopes izmaksām, un ka tiks vērtēta informācija par izmaksām, nevis piedāvātā cena. Tiesa nav centusies noskaidrot strīdus kritērija būtību.

[7.3] Tiesa nav pamatojusi, kāpēc tā uzskata, ka lietā ir piemērojamas Augstākās tiesas paustās atziņas lietā Nr. SKA-38/2014 un kāpēc piedāvātā atlaide nepārkāpj publisko iepirkumu procedūru mērķus.

Tiesa būtībā akceptējusi mehānismu, kurš ļauj pretendentiem izvairīties no piedāvājumu izslēgšanas nepamatoti zemas cenas dēļ. Pretendentu tiesības iesniegt piedāvājumus ar atlaidēm nevar būt neierobežotas. Pretējā gadījumā pasūtītāji būtu ķīlnieku lomā tādā ziņā, ka tiem nebūtu tiesisku iespēju šādus objektīvi neizpildāmus piedāvājumus noraidīt. Attiecīgi tie būtu spiesti pieņemt piedāvājumus par cenām, par kādām tos nav iespējams izpildīt, tādējādi pakļaujot riskam publiskos finanšu līdzekļus. Normatīvajos aktos ietvertais regulējums attiecībā uz nepamatoti lētajiem piedāvājumiem ir aizsardzības mehānisms, kas vērsts uz pasūtītāja riska samazināšanu.

[7.4] Vienīgais iemesls, kura dēļ pasūtītāja neatzina pieteicējas piedāvājumu par nepamatoti lētu, bija tas, ka tika vērtētas faktiskās izmaksas, nevis cena ar atlaidi. Lietā esošie pierādījumi pierāda, ka pieteicējas piedāvājums faktiski bija nepamatoti lēts. Tāda piedāvājuma neakceptēšana nevar būt prettiesiska.

[8] Pieteicēja paskaidrojumos kasācijas sūdzības neatzīst un norāda, ka nav pamatots arguments, ka pasūtītājai nebija iespējas pārliecināties par apkopes reālajām izmaksām. Pieteicēja bija vienīgā pretendente, kura bija norādījusi reālās izmaksas, izvērsti un detalizēti aprakstot izmaksu apjomu, atšifrējusi veicamos darbus, to periodiskumu un pamatojumu.

Motīvu daļa

[9] Vispirmām kārtām izšķirams jautājums par to, kā saprotams strīdus vērtēšanas kritērijs un prasība norādīt inženiersistēmu un iekārtu apkopes izmaksas – vai ir runa par izmaksām garantijas laikā vai pēc tā un vai ir nozīme pretendenta faktiskajām izmaksām saistībā ar pakalpojuma sniegšanu vai arī tā piedāvātajai cenai.

[10] Pirmās instances tiesa secinājusi, ka finanšu piedāvājumā bija jānorāda apkopes izmaksas garantijas laikā, nevis pēc tā. Tas atbilst Augstākās tiesas 2014.gada 16.novembra spriedumā lietā Nr.KA-681/2014 paustajiem secinājumiem par to pašu iepirkumu.

[11] Augstākā tiesa minētajā lietā arī norādījusi, ka piedāvājums strīdus kritērijā tiek novērtēts atkarībā no piedāvāto izmaksu lieluma – jo zemākas apkalpošanas izmaksas, jo vairāk punktu pretendents var saņemt. Tādējādi piedāvājumu objektīvas salīdzināšanas nolūkā ir svarīgi, lai katrs pretendents šajā pozīcijā uzrādītu *visas faktiskās izmaksas*, kas tā vai citādi izceļas no nepieciešamības apkalpot tā piedāvātās iekārtas (*sk. Augstākās tiesas 2014.gada 16.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-681/2014 10.punktu*).

Lietā Nr.SKA-681/2014 paustās atziņas nevar tikt aplūkotas atrauti no tajā izšķirtā strīda būtības. Proti, vai pretendents drīkst nenorādīt atsevišķi iekārtu apkalpošanas izmaksas, pamatojoties uz to, ka apkopes darbu veikšanai nepieciešamie materiāli un detaļas paredzēts iegādāties kopā ar pašām iekārtām (kuru izmaksas savukārt iekļaujamas citā finanšu piedāvājuma pozīcijā). Minētajā lietā nebija strīda par to, ka pasūtītājai, akceptējot piedāvājumu, šīs izmaksas būtu jāsedz; no lietas apstākļiem neizrietēja, ka pretendents būtu uzņēmies šīs izmaksas segt pats, piedāvājot atlaidi šajā pozīcijā. Ņemot vērā, ka minēto izmaksu apmēram ir nozīme piedāvājumu vērtēšanā, tiesa atzina, ka ir būtiski uzrādīt visas šīs faktiskās izmaksas atsevišķi. Nav pamata lietā Nr.SKA-681/2014 sniegtos secinājumus interpretēt tādējādi, ka izšķiroša ir tieši pašizmaksa pretendentam, minētajā lietā izmaksas pretendentam no šī aspekta tika aplūkotas tādēļ, ka pretendents uzsvēra, ka tam pašam nemaz šādas izmaksas nerastos (kas teorētiski nozīmē, ka arī pasūtītājam tās nenāktos segt).

[12] Turpinot apsvērt minētās prasības būtību, jāpievēršas pasūtītājas izvirzītajam apgalvojumam, ka no nolikuma ir acīmredzams, ka paredzēts vērtēt informāciju par izmaksām, nevis piedāvāto cenu.

Pasūtītājam līdzīgi kā jebkurai citai personai, iegādājoties preces vai pakalpojumus, ir būtiski, cik tie maksās, kādi būs ar šo iegādi saistītie pasūtītāja izdevumi. Attiecīgi pretendenta uzdevums ir norādīt, cik katra pozīcija maksās pasūtītājam, nevis izmaksas, kas radīsies pretendentam (*sk. arī Augstākās tiesas 2015.gada 18.decembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-574/2015 8.punktu*). Nav rodams loģisks izskaidrojums tam, kādēļ, savstarpēji salīdzinot piedāvājumus, lai izvēlētos saimnieciski izdevīgāko, pircējam varētu interesēt, kāda būs konkrētu pozīciju pašizmaksa pretendentam. Arī no finanšu piedāvājuma formas teksta, atbilstoši kuram pretendentam jāpiedāvā izmaksu apjoms, saprotams, ka ar izmaksām ir domātas pasūtītāja izmaksas, nevis paša pretendenta izmaksas.

Līdz ar to strīdus nolikuma prasība un vērtēšanas kritērijs saprotams tādējādi, ka pretendentiem attiecīgajā pozīcijā bija jānorāda visas faktiskās izmaksas, kas saistībā ar attiecīgo darbību veikšanu radīsies pasūtītājam, un pasūtītājs šīs izmaksas (cenu) ņem vērā.

Pirmās instances tiesa pareizi noteikusi piemērojamo nolikuma prasību un vērtēšanas kritērija būtību.

[13] Gan Birojs, gan pasūtītāja pieteicējas piedāvātās cenas ar atlaidi vērtēšanu saista ar risku akceptēt nepamatoti lētu un līdz ar to reāli neizpildāmu piedāvājumu.

Pretendenta piedāvātās cenas ar atlaidi ņemšana vērā pati par sevi nekādi nevar piespiest pasūtītāju akceptēt nepamatoti lētu piedāvājumu, kā to norāda pasūtītāja kasācijas sūdzībā. Tas, vai piedāvājums ir izpildāms par piedāvāto cenu, nosakāms nepamatoti lēta piedāvājuma identificēšanas procedūrā (kuras rezultātā salīdzinoši lētāks piedāvājums var tikt arī atzīts par pamatotu). Augstākās tiesas judikatūrā atzīts, ka valsts un pašvaldību līdzekļu efektīva izmantošana, no vienas puses, neļauj objektīvi nepamatoti noraidīt tādu piedāvājumu, kura cena ir zemāka, bet, no otras puses, iekļauj droša un nopietna piedāvājuma izvēli, kas savukārt noskaidrojams nepamatoti lēta piedāvājuma identificēšanas procesā (*sk. Augstākās tiesas 2012.gada 18.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-182/2012 8.punktu un Augstākās tiesas 2014.gada 31.marta sprieduma lietā Nr.SKA-26/2014 8.punktu*).

Nepamatoti lēta piedāvājuma izvērtējumā var tikt ņemtas vērā pakalpojuma faktiskās izmaksas, kuras radīsies pašam pretendentam, kā arī pretendenta sniegtais pamatojums par tā iespējām segt šīs izmaksas. Vispārīgi Augstākā tiesa akceptējusi iespēju, ka pretendenta piedāvātā zemā cena varētu tikt nodrošināta, piemēram, sedzot izmaksas uz citu pasūtījumu rēķina. Tāpat atzīts, ka tādā gadījumā pretendentam, norādot cenas pamatojumu, jāspēj uzrādīt tā darbības struktūras un organizācijas kopējais modelis, atainot tā praktizēto izmaksu sadalījuma modeli, izmaksu optimizācijas iespējas un tādējādi pamatot, kādā veidā izmaksas tiek segtas no citiem avotiem, kas turklāt ir saskanīgi ar citos pieteicēja izpildītos pasūtījumos noteiktajām cenām. Citiem vārdiem, pieteicējam jāspēj pamatot, ka piedāvājums faktiski saskan ar tā spēju nodrošināt kvalitatīvu pakalpojuma sniegšanu. Iztrūkstot šādam cenas veidošanas skaidrojuma pamatojumam, pasūtītājam un attiecīgi tiesai ir pamats apšaubīt piedāvājuma īstumu. Pretendenta vispārīga atsaukšanās uz to, ka izmaksas tiek segtas citā veidā, nav pietiekama (*sk. Augstākās tiesas 2014.gada 31.marta sprieduma lietā Nr.SKA-26/2014 11.punktu*).

[14] Tātad apstāklis, ka pretendenta faktiskās izmaksas ir daudzkārt lielākas par piedāvāto cenu, pats par sevi nevar būt pamats piedāvājumu salīdzināšanā ņemt vērā šīs faktiskās izmaksas, nevis piedāvāto cenu ar atlaidi. Tas arī automātiski nevar novest pie nepamatoti lēta piedāvājuma akceptēšanas, jo pretendenta faktiskās izmaksas ņemamas vērā nepamatoti lēta piedāvājuma identificēšanas procesā. Līdz ar to noraidāmi kasācijas sūdzību argumenti par tiesas atbalstītās pieejas negatīvo ietekmi uz pasūtītāja riska palielināšanos saistībā ar neizpildāmu piedāvājumu akceptēšanu.

[15] Biroja norādītais apstāklis, ka pieteicēja nav pamatojusi atlaides piedāvāšanu, bet gan faktisko izmaksu veidošanos, varētu būt nozīmīgs nepamatoti lēta piedāvājuma identificēšanas procedūrā. Tam nav nozīmes, izšķirot jautājumu, kurš aspekts pasūtītājai bija jāvērtē piedāvājumu savstarpējā salīdzināšanā – cena vai pretendenta izmaksas.

[16] Pirmās instances tiesa atzinusi, ka pasūtītāja pieteicējas piedāvājumu nav atzinusi par nepamatoti lētu, ņemot vērā faktiskās izmaksas. Pasūtītāja kasācijas sūdzībā norāda, ka vienīgais iemesls, kādēļ pieteicējas piedāvājums netika atzīts par nepamatoti lētu, bija apstāklis, ka iepirkuma komisija ņēma vērā pieteicējas izmaksas, nevis cenu ar atlaidi.

Tiesa ir konstatējusi kļūdu nolikuma prasību piemērošanā un attiecīgi uzvarētāja noteikšanā saistībā tieši ar strīdus jautājumu, kuras no izmaksām (piedāvājumā norādītās vai faktiskās, kas radīsies pieteicējai). Tomēr tiesas spriedums neļauj izdarīt galīgu secinājumu, vai pieteicējas piedāvājums pamatoti noraidīts, – trūkst izvērtējuma par nepamatoti lētu piedāvājumu, uz ko pasūtītāja ir tiesīga uzstāt, ja reiz mainās piedāvātā un vērtējamā cena.

Pasūtītājai ir likumā paredzēta iespēja noraidīt nepamatoti lētus piedāvājumus. Šāda iespēja nebūtu izslēdzama tikai tādēļ, ka pasūtītāja iepriekš kļūdījusies, piemērojot kādu nolikuma noteikumu. Turklāt jāņem vērā, ka tiesa nevar aizstāt pasūtītāju, identificējot iespējami lētu piedāvājumu un izlemjot, vai kādu piedāvājumu noraidīt kā nepamatoti lētu. Proti, pasūtītājai ir brīvība izvērtēt, cik riskants tai šķiet pretendenta piedāvājums sakarā ar piedāvāto cenu, tiesa šādu riska izvērtējumu pasūtītāja vietā veikt nevar. Turklāt tiesa iestādes vietā neveic pilnu piedāvājumu pārbaudi, bet gan izvērtē iestādes lēmuma pamatojumu, un šajā gadījumā lēmums ir par pieteicējas piedāvājuma noraidīšanu savstarpējas piedāvājumu salīdzināšanas rezultātā.

[17] Augstākās tiesas ieskatā, pasūtītājas kompetence identificēt nepamatoti lētu piedāvājumu un to tādēļ noraidīt, ir būtisks arguments, kas jāņem vērā, kad šo novērtējumu ir vēl iespējams veikt, pieņemt attiecīgu lēmumu un noslēgt iepirkumu procedūru atbilstoši šādam novērtējumam.

Tomēr šajā lietā iepirkuma procedūra ir pilnībā beigusies, noslēdzot iepirkuma līgumu. Tādējādi pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka šajā lietā var tikt vienīgi konstatēts pārsūdzēto lēmumu prettiesiskums, un šajā ziņā nav nozīmes apsvērumiem par pieteicējas piedāvājuma, iespējams, nepamatoto cenu. Tas nemainītu nedz tiesas atzinumu par pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu (jo to rada nepareizi izvēlētās vērtējamās izmaksas), nedz arī varētu būt pamats mainīt iepirkuma procedūras rezultātu. Tā kā šajā lietā nav arī pieteikts zaudējumu atlīdzināšanas prasījums, nav nepieciešamības tālāk risināt hipotētiskus scenārijus par iespējamu nepamatoti lētu piedāvājumu.

[18] Apkopojot minēto, pirmās instances tiesas spriedums kopumā ir tiesisks un pareizs, līdz ar to pasūtītājas un Biroja kasācijas sūdzības ir noraidāmas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 22.janvāra spriedumu un Latvijas Universitātes un Iepirkumu uzraudzības biroja kasācijas sūdzības noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese	R.Vīduša
Tiesnese	V.Krūmiņa
Tiesnese	I.Skultāne